

[Samuelson.]

mig, at man f. eks. i det filosofiske fakultet kunne have en vis interesse i at snakke med gymnasielærere. Mange af dem, der bliver uddannet ved det filosofiske fakultet, går jo ud i gymnasieskolen, og en vis vekselvirkning, en udveksling af erfaringer, kan dog ikke skade. Det er jo stærkt understreget, at disse møder vil være orienterende, der kan ikke træffes beslutninger af nogen som helst art.

Det er altså mit håb, at den lov, vi nu får, og som efter min mening er et meget stort fremskridt, vil komme til at fungere således i de kommende 2 år, at vi, når vi kommer til lovrevisionen, kan sige, at vi gjorde rigtigt, og at man til den tid eventuelt kan gå videre. Men det kræver altså en indsats af studenter og lærere.

Morten Lange: Da vi havde dette meget spændende lovforslag til første behandling, gjorde jeg ministeren opmærksom på, at forslaget på en lang række punkter havde fejl og mangler, inkonsekvenser, allerede ud fra sine egne principper. Jeg må indledningsvis bemærke, at der under udvalgsarbejdet er sket væsentlige forbedringer i det lovforslag, ministeren oprindeligt kom med. Så længe man accepterer ministerens hovedprincipper som de vejledende, må man anerkende, at inden for den begrænsning er det lykkedes ministeren at finde frem til forbedringer, som ikke kan kaldes uvæsentlige; det drejer sig f. eks. om en bedre afgrænsning af det videnskabelige personale og en lang række andre enkeltposter.

Men det, som i virkeligheden er til debat i dag, er jo nok tre principper. Det er tre principper for demokrati ved universiteterne, som er fremlagt i form af ministerens lovforslag, i form af ændringsforslag fra socialdemokratiet og meget nær på linje hermed fra VS og i form af ændringsforslag fra socialistisk folkeparti. Måske jeg kunne sige det på den måde, at for 2-3 år siden ville ministerens lovforslag formodentlig af samtlige forslagsstillere være blevet anset for et meget progressivt og fremskridtsvenligt forslag. Men i denne branche er der åbenbart noget om, at udviklingen rider hurtigt, og det, som endog var fremskridtsvenligt, er allerede ved at være lidt gammelt ret kort

efter. Man kan tydeligt spore en udvikling på området, som man må fastslå hører til de politisk meget hastige.

I den forbindelse tror jeg nok, at jeg vil begynde med at nævne det forslag, som socialistisk folkeparti har fundet frem til som det princip, vi mener er det rigtigste, nemlig at betragte universitetet som en enhed og en helhed, studenter, lærere, ansatte af alle mulige arter. Det er i virkeligheden denne samlede gruppe, som har en samlet interesse i universitetets drift, vi skal skabe en demokratisk ordening for. Det er nok sikkert, at der mellem disse forskellige kategorier findes modsætninger af forskellig art, men det er endnu mere grundlæggende, at de 3, 4, 5 eller hvor mange kategorier man vil gøre det til, først og fremmest har fælles interesser. De har fælles interesser i universitetets ekspansion, i gode arbejdsforhold, bevillingsforhold osv. osv. Derfor er det et af de tilfælde, hvor en samlet fremtræden og en samlet valghandling, en samlet forfatning, har sin rimelighed og efter vor opfattelse burde have været lovforslagets ledende princip. Loven ville ikke have glemte nogen af de kategorier, som hører til inden for universitetets mure, den ville have stillet dem alle sammen lige, og det ville have ført til, at vi havde fået en virkelig og ægte demokratisering inden for universitetet.

Det er også ganske karakteristisk, at dette system har man fra studenterside fremhævet som det, man burde stræbe imod, men det er, som om studenterne selv har givet det et skær af fjernhed, der slet ikke harmonerer med, at man i et nordisk land som Finland har haft udarbejdet lovforslag, som gik meget langt i den retning, så jeg tror, at studenternes forsigtighed her i virkeligheden har været ude af plads. Jeg mener, at tiden aldeles ikke er umoden til et sådan skridt, og det er også ganske karakteristisk, at socialdemokratiet i sine ændringsforslag finder frem til lignende tankegange, at det er noget, som vi må udvikle os heni mod, og jeg har i debatterne fornemmelsen af, at man efterhånden har syntes, at denne udvikling skulle være kortere og kortere. Jeg mener, at denne udvikling i virkeligheden er så langt fremme, at vi med sindsro nu her og i dette år kunne gennemføre en fuld demokratisering af valgmetoderne og